

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 191/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 112/2010 z 22. septembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 S 49/08 z 12. februára 2010 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu sp. zn. RL 132/2007 z 18. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 360-PgO/O-4412/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na preskúmanie

zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 112/2010 z 22. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 S 49/08 z 12. februára 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) sp. zn. RL 132/2007 z 18. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 360-PgO/O-4412/2007 (ďalej len „rozhodnutie Rady“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Rada oznámením zo 17. októbra 2007 začala proti sťažovateľovi správne konanie a vyzvala ho na vyjadrenie sa k podkladom na rozhodnutie vo veci možného porušenia ustanovenia § 16 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“). Sťažovateľ sa k začatiu konania vyjadril písomným podaním doručeným Rade 30. októbra 2007. Rada rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohto uznesenia konštatovala, že sťažovateľ *«porušil povinnosť ustanovenú v § 16 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov tým, že v spravodajskom programe ... zo dňa ... odvysielal príspevok ... v ktorom nebola zabezpečená objektívnosť a nestrannosť, za čo mu ukladá podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu, upozornenie na porušenie zákona»*.

3. Sťažovateľ sa následne na krajskom súde domáhal súdneho prieskumu zákonosti postupu a rozhodnutia Rady a žiadal súd o jeho zrušenie. Dôvodom na podanie žaloby bolo tvrdenie sťažovateľa, že Rada mu odňala možnosť konať pred správnym orgánom, čo malo za dôsledok nezákonné rozhodnutie, ktoré malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a žalovaný na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, na základe ktorých vydal nezákonné a vecne nesprávne rozhodnutie. Krajský súd rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou žalobu zamietol, keďže nezistil porušenie zákona ani v postupe, ani v rozhodnutí Rady. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ

odvolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom taktiež napadnutým touto sťažnosťou rozhodol tak, že potvrdil napadnutý rozsudok.

4. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv, ku ktorému podľa jeho názoru došlo „...konaním Rady, potvrdeným rozsudkom krajského súdu a následne najvyššieho súdu. Opísaný zásah spočíva v nerešpektovaní ustanovenia ústavy o práve na súdnu a inú ochranu spôsobené odňatím možnosti konať pred súdom a iným orgánom v rozpore s princípom právneho štátu. Odňatie možnosti konať je spojené so všetkými uvedenými rozhodnutiami (Rady, krajského súdu a najvyššieho súdu). Všetky uvedené rozhodnutia vychádzajú zo skutkového stavu zisteného bez umožnenia účastníkovi konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a teda bez umožnenia konať pred súdom alebo iným orgánom... Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam poukazujeme na striktnú úpravu obsiahnutú v správnom poriadku, prikazujúcu správne orgány konať výlučne spôsobom a v rozsahu podľa zákona (§ 3 Správneho poriadku). Výsledné rozhodnutie, keďže mu predchádzal procesný postup ktorý mal zásadné vady (nerešpektovanie uvedeného ustanovenia (§ 3 Správneho poriadku), nedodržanie postupu podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku), nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia v zmysle §46 a 47 Správneho poriadku. Rozhodnutie najvyššieho súdu potvrdzujúce postup a rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je zrejme v nesúlade s povinnosťou správneho orgánu postupovať a rozhodnúť v konaní výlučne v hraniciach určených zákonom (procesným postupom) je nesprávne a nezákonné, je odňatím práva na súdnu a inú ochranu v zmysle ústavy a je porušením základných práv sťažovateľa. Najvyšší súd ako súd rozhodujúci o odvolaní proti rozsudku krajského súdu o žalobe proti rozhodnutiu Rady, krajský súd rozhodujúci o žalobe proti zmienenému rozhodnutiu Rady a Rada rozhodujúca v správnom konaní svojim postupom a rozhodnutiami odňali spoločnosti M. s.r.o. možnosť konať pred správnym orgánom tým, že neumožnili úplne realizovať zákonom garantované právo účastníka konania vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie pred vydaním rozhodnutia správneho orgánu a tým odňali účastníkovi prístup k právu na súdnu a inú ochranu.“

5. Ďalej sťažovateľ poukazuje na rozsudok totožného senátu najvyššieho súdu v inom konaní (sp. zn. 6 Sžo 55/2010), v ktorom podľa jeho názoru dospel najvyšší súd v totožnej

veci k opačnému názoru, a pre neumožnenie vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia Rady zmenil preskúmaný rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie Rady zrušil a vrátil jej vec na ďalšie konanie.

6. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom tak, že rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutím Rady a tomuto rozhodnutiu predchádzajúcim konaním boli porušené jeho označené práva. Ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu, rozsudok krajského súdu, rozhodnutie Rady a vrátil vec Rade na ďalšie konanie. Požadoval priznať aj náhradu trov konania v sume 56,66 €.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. K namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím Rady

Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie jeho označených práv rozhodnutím Rady a konaním tomuto rozhodnutiu predchádzajúcim, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc meritórne sa ňou zaoberať. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd stabilne odvodzuje dôsledné uplatňovanie princípu subsidiarity jeho právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovanú ochranu. Zákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady ako orgánu verejnej správy bola preskúmateľná v konaní podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP“) na základe žaloby, o ktorej rozhodoval a rozhodol krajský súd. Z toho vyplýva, že ak k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť rozhodnutím Rady o uložení sankcie za správny delikt, potom poskytovanie ochrany týmto právam tvorilo súčasť kompetencie (a teda aj právomoci) krajského súdu ako súdu konajúceho o žalobe podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. To vylučuje právomoc ústavného súdu vecne prejednávať predmetnú časť sťažnosti, v dôsledku čoho ju ústavný súd musí odmietnuť pre

nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, I. ÚS 53/07).

10. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

Tak, ako ústavný súd nemal právomoc na konanie a rozhodovanie vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu Rady, nemal právomoc na prerokovanie a rozhodnutie ani o tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu. Proti rozsudku krajského súdu totiž sťažovateľ mal právo podať odvolanie (ktoré aj podal), a teda o prípadnom porušení označených práv týmto prvostupňovým rozsudkom správneho súdu mal právomoc konať a rozhodnúť najvyšší súd v rámci riadneho inštančného postupu. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu, čo bolo zároveň dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti.

11. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu

K časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej

strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

12. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

13. Podstata sťažnostných námietok sťažovateľa smeruje k poukázaniu na to, že podľa jeho názoru došlo v konaní pred Radou k porušeniu jeho práva vyjadriť sa k podkladom jej rozhodnutia pred jeho vydaním, čím mu mala byť odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a najvyšší súd mu neposkytol spravodlivú súdnu ochranu pred takýmto nezákonným postupom a rozhodnutím Rady. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Vychádzajúc z už uvedených mantinelov ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku po uvedení podstatných dôvodov rozsudku krajského súdu, obsahu odvolania a vyjadrenia k nemu v podstatnom uviedol:

«Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol...

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. (250i ods.3 O.s.p.)...

Povinnosťou súdu v preskúmvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitnosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať

možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody na ktorých sa zakladá.

Odvolačí súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný na základe vlastného monitoringu zistil, že televízia ... dňa 10.07.2007 odvysielala v programe „...“ príspevok „...“, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti vysielateľa podľa § 16 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii, na základe ktorého zistenia začal správne konanie voči žalobcovi. Začatie konania bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 11.10.2007 s výzvou na vyjadrenie a navrhnutie dôkazov ako aj s poučením o následkoch, keď sa k veci nevyjadrí a nenavrhne žiadne dôkazy; žalobca na základe tejto výzvy zaslal žalovanému stanovisko, v ktorom sa vyjadril tak, že má za to, že predmetný príspevok bol v súlade s požiadavkou objektivity a nestrannosti a žiadal konanie zastaviť, nenavrhol žiadne dôkazy; žalovaný na zasadnutí dňa 18.12.2007 prijal napadnuté rozhodnutie.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd mal v danej veci preukázané, že žalovaný žalobcovi oznámil začatie správneho orgánu a správne ho vyzval na vyjadrenie sa k veci a navrhnutie alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach. Podkladom pre rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bol príspevok vysielateľa - žalobcu, s ktorým sa žalovaný oboznámil na základe vlastnej monitorovacej činnosti a vyjadrenie žalobcu vo veci možného porušenia jeho povinnosti ako vysielateľa týkajúcej sa objektívnosti a nestrannosti predmetného príspevku. Žalobca sa v správnom konaní k danej veci nevyjadril, avšak neuplatnil svoje právo a nenavrhol Rade vykonať žiadne dôkazy, ani sám žiadne dôkazy nepredložil, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy, žalovaný správny orgán z úradnej povinnosti nevykonal ďalšie dôkazy.

Odvolačí súd v danej veci zastáva názor, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci zistil riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny názor. Nemožno vytýkať správne orgánu, že by sa v konaní dopustil takej procesnej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré by mali byť podkladom pre rozhodnutie, ktoré boli v správnom

konaní vykonané správnym orgánom a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli alebo mali byť účastníkovi správneho konania dobre známe, pretože podkladom pre rozhodnutie bol ním odvysielaný príspevok a vyjadrenie žalobcu. Žalovaný správny orgán v danej veci teda v správnom konaní umožnil účastníkovi správneho konania sa vyjadriť k veci a navrhovať dôkazy, tento však v správnom konaní nevyužil svoje právo a žiadne návrhy v konaní nevzniesol, žiadne dôkazy nepredložil a ani žiadne dôkazy nenavrhol vykonať.

Vzhľadom na uvedené teda odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán postupoval v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keďže umožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia prípadne navrhnúť jeho doplnenie a teda nemožno považovať za procesné pochybenie postup žalovaného keď nevyzval opätovne žalobcu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia, keďže výklad právnej normy ustanovenej v § 33 je potrebné vykonávať na základe logického a rozumného uváženia vzhľadom na konkrétne okolnosti individuálne v každej veci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňovať možnosť účastníka nahliadnuť do administratívneho spisu s povinnosťou správneho orgánu dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Výklad právnej normy ustanovenej v § 33 správneho poriadku nemožno vykonať formalisticky, ale vzhľadom na konkrétne okolnosti v každej individuálnej veci.»

14. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku dal najvyšší súd sťažovateľovi podrobnú odpoveď na to (i), prečo postupom Rady v preskúmvanom konaní nedošlo k porušeniu jeho procesných práv (ii) a prečo neboli naplnené ani ostané žalobné dôvody. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné

konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05). Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

15. V rozsudku najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že rozsudok najvyššieho súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok krajského súdu. Inak povedané, v sťažnosti absentuje ústavno-právny rozmer.

16. K námietkam sťažovateľa obsiahnutým v sťažnosti ústavný súd stručne uvádza: Povinnosť správneho orgánu postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkom správneho konania, dať mu efektívnu príležitosť na predkladanie svojich argumentov, umožniť mu vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a navrhovať dôkazy je jeho základnou povinnosťou v konaní, a je v korelácii s právom účastníka na poskytnutie možnosti na reálne a účinné uplatnenie jeho procesných práv. Správny poriadok je však všeobecný predpis, ktorý sa vzťahuje aj na viaceré osobitné druhy správnych konaní, a preto je konkrétna aplikácia jeho jednotlivých ustanovení podmienená druhom správneho konania a charakterom prejednávanej správnej veci. Ak v konaní vo veci sťažovateľa boli podkladom pre rozhodnutie Rady výlučne ním odvysielaný príspevok (resp. záznam z vysielania) a vyjadrenie sťažovateľa k oznámeniu o začatí konania, nemožno pri zachovaní potrebnej miery racionality rozumne uvažovať nad tým, že sťažovateľ bol postupom Rady ukrátený na svojich procesných právach. Sťažovateľ bol totiž „povôdcom“ obidvoch podkladov na

vydanie rozhodnutia, a na základe oznámenia Rady sa vyjadril k vlastnému, skôr odvysielanému príspevku, resp. k záznamu z vysielania. Žiadne iné skutočnosti či dôkazy neboli podkladom na rozhodnutie Rady, a teda vychádzajúc z požiadavky na rozumný a logický výklad príslušných ustanovení Správneho poriadku nemožno hovoriť o tom, že pri zachovaní ich zmyslu a významu mala Rada povinnosť opätovne vyzývať sťažovateľa na realizáciu jeho procesných práv. Sťažovateľ mal príležitosť na riadne, včasné a efektívne uplatnenie všetkých označených procesných práv (najmä podľa § 33 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, ktorých porušenie namietal), a toto využil, keď sa na výzvu Rady písomne vyjadril k začatému konaniu. Skutočnosť, že Rada jeho vyjadrenie neakceptovala a rozhodla o uložení sankcie bez toho, aby ho opätovne vyzývala na vyjadrenie, nemôže v okolnostiach prípadu znamenať zásah do jeho práv. Preto sa najvyšší súd nemohol dopustiť napadnutým rozsudkom ústavnoprávne neakceptovateľného zásahu do jeho práv garantovaných ústavou a dohovorom.

17. Sťažovateľ argumentuje aj iným rozsudkom najvyššieho súdu v inej jeho právnej veci, ktorý považuje za „správnejší“ ako sťažnosťou napadnutý rozsudok. K tomu ústavný súd uvádza, že vo svojej judikatúre sa už opakovane vyjadril aj k otázke rozdielnej interpretácie všeobecne záväzných právnych predpisov (v rovine podústavného práva) v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd zastáva názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, prípadne dovolacieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08, I. ÚS 393/08). In concreto zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov upravujú § 21 až § 23 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Pre úplnosť je však možné uviesť, že súvisiaci rozsudok neriešil úplne analogickú situáciu, pretože v tomto prípade sa sťažovateľ ako účastník konania pred Radou na jej výzvu k začatému konaniu vôbec nevyjadril.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané

na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011